

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolsa.**Director General:**
Josep Anton Rosell Pujol.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.**Subdirector:** Enric Guinart Mauri.
Gerent: Josep Segura.

Política: Iago Andreu i Marc Rodríguez. **Societat:** Pepa Gallego, Irene Casasayas, Clara Garnica i Eva Arasa. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i espectacles:** Andrés Luengo i Núria Salvà. **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco. **Diagramació:** Biel Rosell, Josep Capell (Sistemes) i Nerea Moreno. **Fotomecànica:** Pako Temprado. **Fotografia:** Tony Lara i Ona Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. ANDORRANA DE PUBLICACIONS **Director comercial:** Adrià Lledo. **Publicitat:** David Aunió, Xavier Farran i Nelly Dedea. **Cap Àrea Monogràfica:** David Aunió. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz. EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDICO DE CATALUNYA

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

Matar el pacte abans d'hora

Dentrada i per començar, s'ha de deixar clar a tots aquells que insisteixen en l'immobilisme del Govern que és precisament el cap de Govern l'únic que té potestat per dissoldre el Consell General i convocar les eleccions. Una altra fórmula no està contemplada en la Constitució i seria una intromissió il·legítima que desprestigiaria la figura del màxim responsable de l'Executiu. Segon punt: qui compara la posició d'**Albert Pintat** i de **Jaume Bartumeu** erra.

El polític liberal va disposar del primer moment de l'aquiescència del CDA (una falta d'oposició que va passar factura al partit centrista), mentre que el dirigent socialdemòcrata topa amb la confrontació sistemàtica d'ApC (un posicionament que també pot acabar passant factura) tot i el gest inicial que va facilitar la investidura. **Bartumeu** en cap

cas pot comprometre's per escrit a convocar eleccions en sis mesos. Seria una claudicació en tota regla i això ho saben els reformistes. Les negociacions han de partir d'objectius assolibles, perquè, si no, ja no es tracta d'intent de pacte, sinó d'elevant les demandes a nivells que ja se sap per endavant que porten al fracàs, que s'haurà de traduir en un suspens

HI HA QUI JA DIFON MISSATGES ENVERINATS PER EVITAR UNA ENTESA

per part dels ciutadans en general i dels votants en particular.

El líder reformista ha llançat una proposta que *a priori* s'ha d'entendre com un intent de desbloquejar la situació, però ja són moltes les veus que s'han apressat a donar per mortes les converses, segurament temoroses que arri-

bin a bon port, i molt abans que realment es tradueixi en una negociació frustrada. Alguns sectors parteixen de la premissa que cal desallotjar l'esquerra del poder, i no dubten en emprar qualsevol fórmula que serveixi per dinamitar qualsevol conat de diàleg. Aquesta estratègia denota una falta important de voluntat de servir al país i una ànsia de poder personal.

Potser caldrà que els polítics surtin al carrer i copsin quin és el sentiment popular, de manera que captin que el risc de desafecció és real. Potser també caldria que les veus partidàries del pacte alcin el to per trobar una sortida que permeti superar l'actual paràlisi que afecta treballadors i empresaris. Es començar a detectar de nou un increment del to de les manifestacions que no serviran d'ajuda per recórrer el trajecte que fa falta per a l'entesa. Segurament no cal rubricar en un document l'avançament de les eleccions, ja que, si es manté el mateix clima, difícilment la legislatura acabarà de forma natural. I a mesura que es van tancant les portes, augmenta la convicció que el país necessita d'unes reformes inajornables abans de discutir sobre un calendari electoral.